

MALE NOVICE.

Izhajajo vsak torek, četrtek in soboto ob 4. uri popoldne. — Posamezne številke 20 v. — Po pošti se list ne pošilja

Podpora Francozov.

Prebivalstvo Maribora in okolice se je zopet enkrat oddahnilo moreče skrbi. Nemci so naredili poslednji in reči se mora, da dobro pripravljeni napad na našo mejno posest. V zadnjem trenutku so nam hoteli iztrgati Maribor in dober kos obmejnega sveta. Njihovi zavezniki so bili Italijani, ki nastopajo vedno in povsod proti nam ter se nahajajo že dolgo v tajni sramežljivi zvezi z Nemci. Italijanski zastopnik Tittoni, ki je bil pred vojsko minister zunanjih zadev in je že od takrat znan kot velik prijatelj Nemcev, je zastopal v svetu četvorice nemške zahteve. Amerikanci so bili proti nam, ker so sploh proti nam v vsaki zadevi, kjer se gre zoper Nemce. Mi smo v njihovih očeh nekaj tako malenkostnega, da se sploh ni vredno na nas ozirati. Nemci jim simpatirajo mnogo bolj, amerikalanskemu demokratu pač imponira nemška fevdalna družba s svojimi srednjeveškimi nazori. Angležem so naše zadeve silno tuje in se zanimajo zanje jako malo. Samo visoki angleški demokratje imajo stare, vkoreninjene zveze z visokimi avstrijskimi krogi in so vsled tega nam nasprotni. Edino Francozi so bili v tem kritičnem času na naši strani in zastopali so našo zadevo tako odločno, da so slednjič večinoma prodrli. Žal nam je Radgone, ako je res izgubljena, toda veseli smo, da smo enkrat rešeni naših morečih skrbi in smo Francozom za njihovo pomoč odkritosrčno hvaležni.

Gospoda Momčilo Ninčič in Velislav Vuličević.

Zvedeli smo iz časnikov, da imamo v Beogradu dva ministra, katerih eden se imenuje Momčilo Ninčič, drugi pa Velislav Vuličević. Težko bi našli med Slovenci koga, ki bi bil preje poznal ti imeni, nismo vedeli o njima čisto ničesar, a vendar sta nam bila oba enako mila in draga že zaradi tega, ker nosita tako blagozvočna jugoslovanska imena. Prvi je bil minister za denar, drugi pa za železnice. Polagoma so pa pričeli ljudje godrnjati, največ so godrnjali čez denar in čez železnice. Denar je slab, grd, nerodno žigosan, vedno obetanih lepih dinarjev, za katere bi se lahko kupil dober kos kruha, ni od nikoder. Železnice so za nič, netočne, umazane, temne, madžaronske, korupeja pri železnicah ogromna — zlasti po Koroškem. Godrnjali smo vsi vprek, v našem časopisju čez slabi denar gospoda Momčila ravno tako, kakor v liberalnem čez zanikrne železnice gospoda Velisava. Polagoma smo se izbrihtali, da sta

ta dva gospoda med sabo huda nasprotnika. Prvi je staroradikalec, drugi menda mladoradikalec, torej takorekoč iz iste politične rodbine, ne samo od iste žlahte. Potem sta obadva zlezla z ministerskih stolov, če sta slekla tudi zlato obrobljene frake, nevedno, ker ne vemo, če nosijo tudi jugoslovanski ministri zlatoobrobljene frake.

V Beogradu pa izhajajo tudi različni časniki, boljši in slabši, kateri je najboljši, ne vemo, kakor tudi ne vemo, kateri je najslabši. Vzamemo v roke list, ki se imenuje „Demokratija“ in je glasilo mladih radikalecev. Piše članek zoper gospoda Momčila Ninčiča, pravi, da je popolnoma nesposoben, čisto za nič in vsled tega ne more več biti minister. Vzamemo v roke list, ki se imenuje „Samouprava“ in je staroradikalen. Prinaša uvodnik zoper gospoda Velisava Vuličevića, pravi, da je čisto za nič, naravnost škandalno nezmožen in ne sme več ministrovati.

Da je naš denar slab ravno tako, kakor naše železnice, je znano vsem, v koliko sta tega kriva dosedanja ministra, če nista mogla, ali nista znala od pomoči, ne moremo presoditi. Naenkrat pa pride slovensko časopisje iz naprednega tabora in zahteva od nas, da moramo preklinjati Momčila in proslavljati Velisava. Če Srbi sami ne morejo razsoditi, kateri je dober, kateri pa slab, ali naj odločijo potem „Male Novice“ in „Mariborski delavec“. Saj nas niti ni nikdo povabil za razsodnike! Naj si povesta „Samouprava“ in „Demokratija“ med sabo, kar imasta, prešetata pristašem drug drugega srce in obisti, potem pa ostane za ministra, kdor je res za kaj, kdor ni za nič, naj gre. Ko čitamo o tem prepiru po časnikih med Momčilom in Velislavom, se nam zdi, kakor da bi čitali tisto rusko povest znanega pisatelja Gogolja, ki se glasi: Kako sta se sprla Ivan Ivanovič in Ivan Nikiforovič. Naše mnenje in želja je, da se ti gospodje zopet spravijo in ustanove skupno ministrstvo, v katerem bodo samo najsposobnejši možje; naši listi se pa ne bodo potegovali za enega in zmerjali drugega, pa če nas tudi radi tega zmerjate „Sušterčijanci“.

Draginja ali kaj.

V naši državi vse vpije čez neznosno draginjo, kdor pa pride iz tujine, se čudi, kako je tukaj vse poceni. Ravnokar je obiskal naše uredništvo neki gospod iz ozemlja, ki se nahaja pod laško zasedbo. Kraj je zelo rodovit, pred vojno je v njem cvetela živinoreja. A sedaj? Mesa ni jedel od velike noči do binkošti. Kilogram mesa stane namreč 28 K. Mala, čisto slaba porcija guljaša stane 12 kron. Blago za obleke se sicer dobi, a nič ceneje, kakor v Ljubljani. Treba je samo preračunati laške lire za avstrijske krone, ena lira je sedaj čez štiri krone, da se vidi velika razlika. Splošno so vse življenske potrebščine pod Italijani še enkrat dražje, kakor pa pri nas, za služka je pa veliko manj.

Kako je v Nemški Avstriji, je znano. A tudi po drugih evropskih državah ni nič boljše. V Svici se

plača — tako je bilo vsaj v spomladi — za sobo v hotelu najmanj 6 frankov, švicarski frank je bil takrat 5 kron, sedaj jih je deset. Torej ena soba 30, oziroma sedaj že 60 kron. Obed najskromnejši 5 frankov, torej 25 kron (seveda brez vsake pijače in drugih dodatkov.) Obleka in drugi tovarniški izdelki so bili v Svici še dražji kot pri nas, samo izbira je bila večja. Najnavadnejših potrebščin je bilo tako pomanjkanje, da je bilo sploh vse na karte: sladkor, kruh, mleko itd. V kavarni nisi dobil brez karte niti kapijice mleka, za majhen košček kruha (več kot 50 gramov sploh nisi dobil) si mogel dati odrezek karte. O belem kruhu nikjer ni duha. Tako je bilo v Svici o Veliki noči, ko sem po nji potoval, od takrat je seveda veliko dražje, ker je krona še manj vredna. Ni res torej, da je pri nas silna draginja, res je, da je krona zelo malo vredna, a to je dedščina Avstrije, ne pa krivda Jugoslavije.

Razne novice.

Podpredsednik deželne vlade za Slovenijo g. dr. Gregor Žerjav se bo uradno mudil dne 5. in 6. t. m. v Mariboru in bo oba dneva od 9—13. ure sprejemal v sobi g. komisarja dr. Pfeiferja na magistratu stranke.

Deputacija prekmurskih Slovencev v Beogradu je bila povsod sprejeta z velikim zanimanjem. Poklonila se je vojvodi Mišiču in francoskemu grofu Begouenu, ki je dokaj pripomogel za priklopitev Prekmurja k Jugoslaviji, povabila je ententnega sodelavca v zahvalo za udeležitev slovanskih teženj v Prekmurje, naj bi obiskal kraje, kateri se mu imajo zahvaliti za rešitev izpod madžarske pete. Deputacija je dobila glede uprave v Prekmurju pri ministrstvu prepričanje, da so bile pritožbe glede prvih dni zasedanja le nesporazumljenja podrejenih organov.

Pogajanja med vlado v Beogradu in opozicijo potekajo do zdaj ugodno. Najbrž se bo dosegel sporazum, ker je radikalcem ponujenih 5 portfeljev, ostalim skupinam opozicije pa 6. Opozicija dobi toraj 11 ministrov. Klub dr. Korošca je najbližji demokratom, on zahteva samo koncentracijsko vlado.

Naš minister za prosveto je z finančnim ministrom izdelal zakonski načrt o davku na javne zabave. V tem načrtu se nahaja tudi določba, ki se tiče monopolizacije bioskopov. Od teh dohodkov bo dobila država 10 milijonov dinarjev. Tri četrtine tega denarja vzame država, eno četrtino bode pa odstopila siromakom onih mest, v katerih se prirejajo zabave.

Poverjeništvu ministrstva financ nam je sporočilo, da so bile draginjske doklade po naredbi z dne 28. junija 1919 D. R. št. 63.515 (Uradni list št. 125 de 1919) raznim kategorijam vpokojencev in vpokojenk nakazane in izplačane deloma že tekom meseca avgusta, deloma bodo nakazane s pokojnino za september vred. Izvzeti so le vpokojenci, ki vprašalnih pol še niso vrnili in pa oni, katerih pojasnila so tako nepopolna, da je treba v zmislu zgoraj navedene naredbe še natančnejših poizvedb.

Vlada je imenovala komisijo, ki naj izdela načrt za konvencijo, da se uredi osebni in blagovni promet med SHS kraljevino in Italijo.

Po posredovanju naše mirovne delegacije je pričela vračati italjanska vlada internirance iz našega zasedanega ozemlja v domovino. V Zader

se je vrnilo iz Italije 300 dalmatinskih internirancev.

Naše poslaništvo v Pragi javlja ministrstvu za trgovino, da se prične s 15. septembrom redna plovba po Donavi med Bratislavo in Beogradom.

Dne 2. septembra je bil kanclerju Dr. Rennerju izročen odgovor mirovne konference na avstrijske protipredloge. Ta odgovor vsebuje le neznatne spremembe prvotne mirovne pogodbe izročene avstrijski republiki. Nemški Avstriji je v Parizu priznan naslov: Republika Avstrija. Maribor pripade Jugoslaviji, Radgona pa avstrijski ljudovladi? (Druge brzozavke pravijo, da hoče mirovni posvet nuditi Jugoslovanom in Avstrijcem možnost, da se glede mej pri Radgoni in glede Radgone same med seboj sporazumejo. Splošna vojaška obveznost je v Avstriji odpravljena. Vzdržavalo se bo v Avstriji le vojaštvo plačanih najemnikov, ki bodo vzdrževali red in mir v republiki. Renner je dobil od konference pet dnevni rok, da še mogoče odgovori na ta odgovor mirovnega posveta.

G. Pilz, dosedaj član poljskega narodnega odbora v Parizu in velik slovanofil, je dospel v Beograd, da prevzame poslaniške posle.

Angleška admiraliteta je dvignila iz obrežnih angleških vod 440 ladij, ki so jih bili Nemci potopili. Dvignili so tudi zlato blago v vrednosti 50 milijonov frankov, ki se je nahajalo na potopljeni ladji „Lovrentic“. Posrečilo se je dvigniti tudi nekatere izmed nemških podmornikov, ki so imeli na krovu važne listine o podmorski vožnji.

30 angleških bojnih ladij obstreljuje rusko severno obal. Mesto Kronstadt je v plamenih.

Wilson je izdal za mirovno delegacijo v Parizu in Evropi sploh 825.000 dolarjev.

Amerika je dovolila Italiji 9 milijonov dolarjev posojila.

Vojni svet zaveznikov se danes sestane. Posvetovali se bodo: Ali ne bo potrebno, da se Nemško Avstrijo ukroti z oboroženo silo. Kaj vse bodo doživeli naši nemški sosedi, ki so še pred kratkim vladali toliko narodov, sedaj pa sami sebe ne morejo.

Nemci hočejo imeti trboveljski premog. Nemška Avstrija je potrebovala v prejšnjih časih mesečno okrog 1.150.000 ton kamnenega in 110.000 ton rjavega premoga. V kraju samenu se ga je pridobivalo komaj desetino te potrebščine. Zato hočejo imeti sedaj v mirovni pogodbi določbo, po kateri so jim sosedne države dolžne dajati potrebno množino premoga. Pri tej priliki so se spomnili Nemci tudi na Trbovlje in zahtevajo, da bi se Jugoslavija zavezala pri sklepanju miru dajati trboveljski premog nemški Avstriji. Rez čudna logika! Ker so nas Nemci gospodarsko odirali že cela tisočletja, naj bomo še naprej v njihovi gospodarski sužnosti! Saj se je bojeval boj menda za svobodo, a ne za sužnost?

Nemško časopisje je raztrobilo daleč na okrog, kako da hrepeni veliko nemških občin v bližini Für-

stenfelda, pa že na Madžarskem, odrešilne priklopitve k bratski — Nemški, Avstriji. Pisalo se je tudi o shodih, ki se prirejajo po teh neodrešenih krajih, ljudstvo in inteligenca na teh zborovanih zahteva enoglasno, da se jih sprejme vse v blaženo naročje Nemške Avstrije. Tozadevna poročila nemških listov so bila sama laž in farbarija. Sedaj se na debelo piše po graških glasilih, da je vsa inteligenca iz onih nemško-madžarskih neodrešenih krajev odločno proti združitvi z Nemško Avstrijo. Če je celo inteligenca proti, ki je gotovo bolj nemško zavedna nego neuko ljudstvo, kakor se še le protivi, prosti narod temu odrešenju, ki bi ne pomenjalo nič družega nego debel kos kruha za gladno Nemško Avstrijo. Stradajoči Nemci so že hlatali po tem bratskem prigrizku iz Madžarske, pa so jim ga izpulili iz ust lastni narodni brati, ki hočejo raje polnega želodca vztrajati v madžarski sužnosti nego pa v sicer bratsko narodnem, a — vedno gladnem nemškem raju.

„Velikonemška Zveza“ in nemški krščanski socijanci bodo po svojih odposlancih nastopili proti podpisu Nemški Avstriji diktirane mirovne pogodbe, ker se je baje odtrgalo Nemcem, cele nemško narodne pokrajine in tako poteptalo v blato in prezir samoodločbo narodov. No, ako je uklonila Nemčija svojo prusko glavo pod pariški meč, pa bi se drznila ustavljati pritlikava Nemška Avstrija, z vso svojo velikonemško Zvezo in krščanskimi socijanci!

70 častnikov je zapriseglo v Gradcu čeho slovaški armadi. Graški „Tagblatt“ opravičuje ta nenemški žalostni korak z dejstvom, da jih je prisilila k prestopu borba za kruh. Ako že zapuščajo gladno Nemško Avstrijo oficirji in se udinjajo Slovanom, kaj še le nameravajo tisoči odslovljenih uradnikov. Nemška oholost in ošabnost se klanjata — kruhu. „Durchhalten“ ne velja več niti pri Nemcih.

Nemški škofje, ki so se zbrali na posvet v Fuldi, so odposlali na papeža prošnjo, naj bi s svojim vplivom izposloval, da bi bivši cesar Viljem ne bil izroččen sodišču. Dvomimo, da bi papež, ki se je tolikokrat brezuspešno obračal na celo Evropo ustrašujočega pruskega krvnika, ga prosil in rotil, naj vtakne svoj morilni meč v nožnico, tokrat, se zavzel za oprostitev največjega zgodovinskega tirana. Nad glavnim krivcem Viljemom se mora udejeviti svetopisemski rek: Kdor zgrabi za meč, naj bo tudi pokončan z mečem! Milijone nedolžnih Ablov so obešali in streljali, svetovnega ubijalca Kajna — Viljema pa bi naj izpustili brez očitnega zaznamovanja in kazni!

Petletnica. Obhajajo in slavijo se navadno deset, 25 in 50 letnica. Obmejni Slovenci v Mariboru pa slavimo letos petletnico, odkar so po in skozi Maribor gonili, pljuvali, vlačili, pretepali in trpinčili naši še vedno v Jugoslaviji živeči Nemci in nemškutarji naše narodno zavedne duhovnike, uradnike, učitelje in rodoljube. Kaj vse so prestali in pretrpeli ti narodni mučeniki na poti skozi Maribor v Gradec, je naši javnosti znano. Zaslužijo pa ti v nebovpijoče krivično mučeni trpinici našega tlačnega naroda, da se jih to leto spominjamo. Kaj, ko bi letos naša sicer preveč usmiljena višja oblast obrnila to za nas prežalostno petletnico v novorojeno prvoletnico na več kot čez mero zasluženi račun naših pred petletnih Nemcev in nemčurjev ovaduhov? Tem izvržkom človeštva, ki še vedno z nečuveno predrzno prusko brezvestnostjo tudi v jugoslovanskem — našem Mariboru rujejo in šuntajo med nami, nikakor pri našem usmiljenim srcu ne privoščimo verig, ne batin, ran in pljunkov, ampak — izgon v one blažene kraje Nemške Avstrije, kamor so poganjali in vlačili v verigah kot živino vklenjene naše — brate in sestre. Petletnica! Naša višja oblast, naj te v toliko

iztrezne, da izbacneš iz našega Maribora: dr. Mravlagga, Orosla in sodruge, ki so še pred par dnevi zopet v mislih in načrtih postavljali po Mariboru vislice in že držali vrv za stotine naših narodnjakov. Proč z vrvjo in kroglo, ki ste nevedni, da si z njima omadežuje roko Jugoslovan — kristjan, pač pa jugoslovansko krepko brco, da bodo odrčali nemškutarški ovaduhi in naši izdajci preko meje, sicer ne v ječo, ampak v — nemško lakoto.

Najzagrizenejša sovražnika Slovencev, znani vsenemec dr. Mravlagg in bivši Italijan Giuseppe Paskolo sta dobila nedavno orožne liste, dočim veliko število narodno zanesljivih Slovencev-domačinov zastoj čaka na milost nekaterih gg. uradnikov. O Paskolu vemo, da je tihotapil blago v Nemško Avstrijo in je bil od okrajnega glavarstva kaznovan. O njem tudi vemo, da je strupen sovražnik Jugoslavije. Cela okolica je morala plesati tako, kakor je godel Paskolo. Ko je prinesel Paskolo orožni list v Svečino, je djal puško na ramo in je posmehovalno vpil pred slovenskimi hišami: „I hob sehun Boffenpos, ihr Windischen kriegts ober niks!“ Z odločnostjo zahtevamo, da nam okrajno glavarstvo v Mariboru pojasni to le vprašanje: Kako morete vladi priporočati, da tako nevarni elementi, kakor je Paskolq dobijo orožni list?

Nemci vedno enaki. „Marburger Zeitung“ je priredila posebno izdajo, ki prinaša mirovne pogoje nemški Avstriji in še nekaj novic, ki so se zdele uredništvu posebno važne in zanimive. Med drugimi ima iz Berlina silno važno in zanimivo novico: nemško državno ministrstvo si je dalo napraviti nov grb, krone in podobnih ropotij sicer ni v njem, a ne stori nič, je vendar le, čisto v slogu starih nemških grbov iz časov fevdalizma in roparskega viteštva. Nemece ostane pač vedno enak, pa naj ima nad sabo kajzarja ali državnega kancelerja, ta je vedno oboževatelj srednjeveških fevdalnih ropotij in spominov iz barbarških roparskih časov. V sedanjih resnih časih imajo v Berlinu čas, da si belijo glave z grbom, kakor si je bivši kajzar razbijal čepinjo z iznajdivanjem novih gumbov na vojaških suknjah. In „Marburgerica“ meni, da je ta novica, ki se nam zdi silno smešno neumna, za svoje čitatelje tako važna in zanimiva, da mora v posebno izdajo.

Zopet nekaj iz mariborske javne bolnice. Dasi se je že parkrat posvetilo v čudne razmere v tukajšnji bolnici, vendar iste niso postale boljše, temveč v marsičem celo slabše. Navedem med drugim le sledeče: 1. Zakaj se pusti bolnike redno celo večnost čakati, predno se jih zdravniško preišče, medtem ko se gospodje nemoteno zabavajo in pozabijo popolnoma, zakaj so v bolnici nastavljeni? 2. Gotovi ljudje, seveda iz boljših slojev, imajo prednost, da se lahko sprejmejo, na II. razred, kjer je postrežba in hrana boljša, medtem, ko je bolnikom nižjih stanov ta „raj“ zaprt, akoravno plačajo tako gotovo kakor boljši ljudje, večkrat še mogoče bolj gotovo predpisane pristojbine. In če se enkrat slučajno zgodi, da so sprejeti v II. razred, potem morajo reveži na drug način čutiti, da se za njih ne spodobi II. razred, to se pravi, da se jim ne daje tistih ugodnosti, ki bi jih morali uživati v II. razredu. Ni čuda, da se večkrat slišijo pritožbe v tem oziru. Mislim, da bode za enkrat zadostovalo; če še ne bo boljše, drugič več! — Opazovalec.

Nemškutarjenje na onem svetu. Neka gojenka je povedala „Mariborskemu Delavcu“, da vlada pri šolskih sestrah popolnoma nemško ozračje in da je ravnateljica Flucher odločno nemškega duha. Pred sabo imamo smrtnico sestre Leopoldine Flucher, rojene v Spodnji Kungoti, kjer stoji zapisano, da je umrla leta 1908, torej pred enajstimi leti. Dotična „Delavčeva“ informatorka je

torej nekoliko zastarelega datuma in morda bi ne bilo slabo, ako bi našel za vsak slučaj kakšno mlajšo informatorko. Kakšnega duha je sestra Flucher na onem svetu, ne vemo, a upamo da je v kraljestvu svetega Duha, kjer ni nobene nemeškutarjenja.

Dr. Franc Kamnikar, delegat štajerskih Nemcev na pariški konferenci je objavil v graških listih spomenico glede Maribora in Radgone. V tem poročilu pravi med drugim: „... der slovenische Volkskommissär für Finanzen Dr. Vekoslav Kukovec hat im November 1918 vor der Landesregierung von Graz erklärt, dass sich die Slovenen an Radkersburg desinteressieren.“ To bi se reklo po slovensko, da se Slovenci več ne zanimajo za Radgono. Dovolimo si dr. Kukoveca vprašati: Ali ste res podali to izjavo? In če ste jo podali, kdo Vas je v to pooblastil? Ali niste že vnaprej videli žalostnih nasledkov take izjave?

Policaaj Munda oproda odstavljenege stanovanjskega referenta Schwaigerja se z veliko vnemo zavzema za mariborske Nemce in nemčurje. Dobivamo vsak dan poročila o čudnem postopanju tega Munda. Dasiravno je mož čistokrvni Prlek od Velike Nedelje, vendar je le posebna milost, če se izvabi iz njega kaka slovenska beseda. Zbiramo gradiva, da bomo o primerni priliki poročali, kako Munda „deluje“ . . .

Občinski napisi v okoliških občinah in po okraju so še večinoma stari t. j. nemški in spakedrano dvojezični. Pozivamo občine in okrajni zastop ter okrajno glavarstvo, da nemudoma naroči občinam, naj napravijo samoslovenske napise.

Cene ložam in sedežem v slov. mestnem gledališču v Mariboru. Kakor je bilo javljeno, je abonoma za gledališke predstave že otvorjen. Cene ložam in sedežem so jako nizke. V celi seziji se bo igralo 54 na novo naštudiranih iger, to je približno 6 predstav na mesec. Vsak abonent bo lahko videl vseh 54 predstav in bo plačal za to v parterju za sedež I. in II. vrste K 486.—, III. in IV. vrste K 432.—, V. in VI. vrste K 378.—, VII. in VIII. in IX. vrste pa K 324. X. Sedeži na balkonu so še cenejši. V I. vrsti K 432.—, v II. vrsti K 378.—, v III. vrsti po K 324.—. Ker se te zneske lahko plača v dveh obrokih, je s tem omogočeno vsakomur, da prisostvuje vsem gledališkim predstavam v seziji.

Tudi cene ložam so ugodne. Vsaka loža ima 4 sedeže. Kor ne more abonirati cele lože, naj se združi s prijateljsko rodbino in plačata obe skupaj za celo ložo in za vseh 54 predstav znesek K 1944.— za sprednjo ložo ali K 2430.— za srednjo ložo. Tudi te zneske je možno plačati v dveh obrokih. Abonenti lož imajo ugodnost, da jim ni treba plačati nobene garderobe in nobene druge vstopnine. Pri drugih gledališčih se navadno mora plačati za ložo še posebno vstopnino, pri nas tega ne bo. Natančnejša pojasnila daje gledališko ravnateljstvo v I. nadstropju gledališča (vhod iz Stolnega trga, pri restavraciji).

Iz gledališke pisarne. Slov. mestno gledališče v Mariboru sprejme takoj v službo sposobnega razsvetljevalca (elektrotehnika) s stalno mesečno plačo. Sposobni reflektantje naj se zglase takoj v gledališki pisarni. Plača po dogovoru. Oddati je tudi še prazno mesto sufleze (šepetalke). Tudi s stalno mesečno plačo. Reflektantnje, ki jih zanima ta služba, naj se zglase nemudoma v gledališki pisarni, ker gledališče se začenja s skušnjami. Plača po dogovoru.

V soboto dne 6. sept. se vrši v topniški vojašnici ob 9. uri prodaja več za vojaško službo nesposobnih konj. Reflektanti naj se tam zglasa-

sijo ter se izkažejo, da so posestniki in rabijo konje za opravljanje gospodarskih del.

Somišljenikom v Mariboru. Vse Slovence in Slovenke, ki so krščanskega mišljenja, vabimo da pristopijo k naši politični organizaciji, t. j. Slovenska Ljudska Stranka. Dosedaj je pristopilo že okoli 400 Slovencev in Slovenk. Vsak prvi pondeljek v mesecu ima naša organizacija shod, v Flosarski ulici 4. V Cirilovi tiskarni (I. nadstropje) pa posluje strankino tajništvo, ki daje pojasnila in navodila glede organizacije, pomaga strankinim članom brezplačno sestaviti razne prošnje in prizive ter oskrbi revnim tudi pravno pomoč. Med tednom posluje tajništvo vsak dan, ob nedeljah pa posluje v pisarni član izvrševalnega odbora od 11. do 12. ure. Prijatelji, privabite vse krščansko misleče Slovence v našo organizacijo.

Mestno kopališče. Od 1. septembra t. l. naprej bo kopališče odprto vsako sredo, četrtek, petek in soboto od 9. do 17. ure, v nedeljah in praznikih od 9. do 12. ure. Do nadaljnjega je odprta tudi mala damska parna kopel vsako sredo od 9. do 17. ure in v petek od 13. do 17. ure, velika pa vsak petek od 9. do 13. ure.

Grozdje že zori. Danes smo na trgu opazili prvo zrelo (črno) grozdje. Tudi zgodnje bele vrste že pričenjajo zoreti. Če bo ves mesec september lepo vreme, utegne vinski mošt doseči kakovost svojega prednika (1918).

Dve topniški podčastniški šoli se bote ustanovili v Ljubljani in Kragujevcu. Sprejelo se bo 180 gojencev od kadra in iz civilnega prebivalstva. Tozadevne prošnje je nasloviti na poveljnika te šole do 20. septembra 1919. Pogoj za sprejem je objavil „Uradni list“ štev. 178.

Na medicinski fakulteti v Ljubljani so imenovani profesorjem: dr. Hotteri, dr. Serko in dr. Plečnik.

Italijanski kralj je sklenil se odpovedati na korist vojnih poškodovancev vsem kronskim imetjem. Obdržal bo od vseh kraljevih palač, gradov in domov le rezidenci v Rimu in Turinu.

Med nauki, ki jih je podal Aristotel svojemu učencu Aleksandru Velikemu, je tudi ta: Prvi kozarec vina, ki ga izpiješ, je za zdravje, drugi za veselje, tretji ti bo v kesanje in četrti v sramoto.

Kupim vsako množino

180

sena slame in ovs

ter plačam isto takoj po najvišji dnevni ceni.

E. Konjedic, Maribor, Koroška cesta 80.

Gospodje se sprejmejo na privatno hrano. Naslov v upravi. 182

Lepa novozidana, enonadstropna hiša z jako lepo, veliko vrtarjijo, blizu Maribora, oddaljena od glavnega trga 20 minut, je z inventarjem vred na prodaj. Vpraša se Koroška c. 58. 1587—181

Pohištvo za obednico, zelo lepo, iz orehovega lesa z marmornatimi tablamami se proda Koroška cesta 31, pritličje, Maribor. 179

Spretnega mizarškega pomočnika, ki ima veselje za cekveno delo, sprejme Ivo Sojč, kipar, Maribor Reiserjeva ulica 26. 178

NAJVEČJI

USPEH

imajo

INSERATI

Malih Novicah

Govorite povsod slovensko!